

Arrest

nr. 149 390 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 mei 2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische vader.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 26 oktober 2010 een

beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 6 november 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.05.2012 werd ingediend door:

Naam: E.(...) M.(...)

Voornaam: F.(...)

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Betrokkene legt een werkloosheidsuitkering van de Belg voor. Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de boven vernoemde vereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt verder loonfiches voor van M.(...) E.(...) M.(...), H.(...) E.(...) M.(...) en A.(...) E.(...) M.(...). Aangezien betrokkene een aanvraag doet in functie van haar Belgische vader en niet in functie van deze heren, kunnen hun bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen worden. De verklaringen op eer die hierbij gevoegd worden kunnen niet aanvaard worden als aanvullend bewijs aangezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Betrokkene heeft evenmin afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de Belgische referentiepersoon. Betrokkene legt als bewijs hiervan enkel een verklaring op eer voor van deze Belgische referentiepersoon. Aangezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, vormt dit document geen afdoende bewijs.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Vooraf merkt de Raad op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweeg brengen. Bijgevolg heeft het eventueel gegrond bevinden van een rechtsmiddel niet tot gevolg dat de beslissing in haar geheel dient te worden vernietigd. In dit verband wijst de Raad op artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) waarin gestipuleerd staat dat *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.”* De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde ‘instrumentum’ worden betekend aan de verzoekende partij rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het ‘negotium’ als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV 19 december 2013, nrs. 115 993 en 115 995 (AV); in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar enig middel van haar synthesesmemorie enkel richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat. Bijgevolg werd geen middel aangevoerd tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en dient het beroep op dit punt te worden verworpen.

3.3. In haar middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster betoogt daarbij onder meer het volgende:

“(…)

Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

(…)

Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel gegeven.

(…)”

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijven voor dat administratieve beslissingen met redenen dienen te zijn omkleed, hetgeen minstens inhoudt dat de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen vermeld moeten worden.

3.5. Zoals blijkt uit de hierboven geciteerde bepaling van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit, beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid wat het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, waardoor dit nader dient te worden gemotiveerd en de precieze juridische en feitelijke grondslagen van de beslissing uit de motieven dienen te blijken.

3.6. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij onder meer als volgt:

“Verzoekster verwijt de verwerende partij geen motivering gegeven te hebben voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Ook in de akte van kennisgeving zou er geen motivering, noch een wettelijke basis voor dit bevel gegeven zijn. Zij verwijst hierbij naar een arrest van Uw Raad (nr. 64.084 van 28 juni 2011) evenals een arrest van de Raad van State (nr. 220.340 van 19 juli 2012) om haar beschouwingen te ondersteunen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeksters beschouwingen juridische grondslag missen.

“(…)”

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont ons dat zowel de feitelijke als de juridische motieven worden weergegeven. Zij voldoet niet aan de voorwaarden vereist om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden daar de Belgische onderdaan, overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die tenminste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op integratie. Bij het beoordelen van bestaansmiddelen worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen, tenzij wordt aangetoond dat er effectieve kans op tewerkstelling is.

Verzoekster legde een werkloosheidsuitkering van een Belg voor evenals loonfiches van 3 heren, die echter niet in aanmerking kunnen genomen worden, aangezien verzoekster haar aanvraag deed in functie van haar vader. Daarenboven betreffen het verklaringen op eer die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. Bovendien heeft verzoekster evenmin op afdoende wijze

aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de Belgische referentiepersoon en legde zij als bewijs enkel een verklaring op eer voor die wederom niet op de feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kan worden.

Aan de formele motiveringsplicht is voldaan.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

(...)"

3.7. De Raad stelt vast dat in de aan verzoekster ter kennis gebrachte beslissing wordt uiteengezet op grond van welke juridische basis en op grond van welke feitelijke gegevens verzoeksters aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd, doch dat elke formele motivering ontbreekt met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten. Meer specifiek kan niet worden afgeleid op grond van welke bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet werd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, hoewel artikel 8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk, zonder in enige uitzondering te voorzien, bepaalt dat in een bevel om het grondgebied te verlaten steeds de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet dient te worden vermeld die werd toegepast. In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij in op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, doch verzuimt om te verhelderen op welke wijze aan de formele motiveringsplicht voldaan zou zijn wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

3.8. Verzoekster dient derhalve te worden gevolgd in haar betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De formele motiveringsplicht werd geschonden.

Het enig middel uit de synthesememorie is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de beslissing gepaard gaat.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het eerste en enige middel, die eveneens gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36 050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111 881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De bevelscomponent van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN